

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 134

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 24 februarie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 495 din 5 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 alin. 2, art. 54, art. 55 și art. 58 din Codul familiei.....	2–5
Decizia nr. 497 din 5 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi și lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.....	5–7
Decizia nr. 499 din 5 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 324 alin. (4) din Codul civil	7–9
Decizia nr. 539 din 17 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	9–10
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
99. — Hotărâre pentru aprobarea amendamentului convenit prin schimbul de scrisori semnate la București la 20 iunie 2013 și la Paris la 18 octombrie 2013 între Guvernul României și Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei la Acordul-cadru de împrumut dintre România și Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei, semnat la 12 iulie 2007 la București și la 26 iulie 2007 la Paris, pentru finanțarea proiectului „Reforma educației timpurii în România”	11–12
100. — Hotărâre pentru aprobarea amendamentelor convenite între Guvernul României și KfW, prin scrisoarea semnată la Frankfurt am Main la 12 noiembrie 2012 și la București la 3 decembrie 2012, la Acordul de împrumut dintre KfW, Frankfurt am Main, (KfW) și România, semnat la Frankfurt am Main la 26 septembrie 2007, respectiv la București la 28 decembrie 2007, pentru finanțarea Programului privind infrastructura municipală	13–14
117. — Hotărâre privind organizarea și funcționarea Centrului operațional de comandă al Guvernului	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 495**

din 5 decembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 alin. 2, art. 54, art. 55 și art. 58 din Codul familiei

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 alin. 2, art. 54, art. 55 și art. 58 din Codul familiei, excepție ridicată de Viorel Căpușeanu în Dosarul nr. 1.842/323/2011 (număr în format vechi 4.181/2012) al Tribunalului Mureș — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 130D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale menționate în punctele de vedere, excepția apare ca fiind neîntemeiată. Totuși, având în vedere necesitatea respectării interesului superior al minorului, precum și a asigurării unui tratament egal pentru părinții biologici, în temeiul art. 16 și art. 26 din Constituție, precum și al art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, se impune reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale și admiterea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 noiembrie 2012 pronunțată în Dosarul nr. 1.842/323/2011 (număr în format vechi 4.181/2012), **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 53 alin. 2, art. 54, art. 55 și art. 58 din Codul familiei.**

Excepția a fost ridicată de Viorel Căpușeanu într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva unei sentințe civile prin care acțiunea în tăgada paternității introdusă de acesta a fost respinsă ca urmare a admiterii excepției lipsei calității procesuale active a reclamantului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată următoarele:

1. Prin Legea nr. 288/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 4/1953 — Codul familiei s-au adus modificări art. 54 din acest act normativ, în sensul că acțiunea în tăgada paternității poate fi introdusă de oricare dintre soți și de către copil, punându-se în acord legislația românească cu art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin prisma Hotărârii din 27 octombrie 1994, pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Kroon și alții împotriva Olandei*, precum și a Deciziei Curții Constituționale nr. 349 din 19 decembrie 2001. Pentru aceleași

considerente trebuie admisă și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 53 alin. 2, art. 54, art. 55 și art. 58 din Codul familiei. Astfel, textele de lege criticate aduc atingere prevederilor art. 20 din Constituție, precum și art. 6 și art. 8 din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece art. 8 din Convenție obligă autoritățile de stat să respecte viața de familie, nu numai ca familie care se întemeiază pe căsătorie, dar și ca familie de fapt, un aspect al acestui respect constituindu-l tocmai posibilitatea tăgăduirii paternității copilului din căsătorie și de către o altă persoană decât soțul mamei.

2. În plus, textele de lege criticate aduc atingere art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1)—(3), art. 26 alin. (2) și art. 48 alin. (3) din Constituție, întrucât, prin conținutul lor, creează o poziție privilegiată pentru copiii născuți în afara căsătoriei față de cei născuți în timpul căsătoriei în ceea ce privește stabilirea unei filiații normale și reale față de părintele firesc, și nu față de soțul mamei din căsătorie. Autorul face referire la argumentele reținute în doctrină potrivit cărora acțiunea în constatarea stării civile a copilului din căsătorie, care nu are posesiunea de stat în conformitate cu prezumția de paternitate, ar putea fi introdusă de către orice persoană interesată și s-ar putea întemeia pe prevederile art. 53 și art. 51 din Codul familiei, având același efect ca și tăgada paternității.

Tribunalul Mureș — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată în parte, în măsura în care prevederile art. 54 și art. 55 din Codul familiei nu permit tatălui biologic, alături de copil și de mamă, să tăgăduiască paternitatea prezumată. Excluderea tatălui biologic de la posibilitatea exercitării acțiunii în tăgada paternității prezumate aduce atingere art. 26 alin. (1) din Constituție care ocrotește dreptul la viață intimă, familială și privată. Legea nr. 287/2009 privind Codul civil dă posibilitatea tatălui biologic să tăgăduiască paternitatea prezumată, acțiune imprescriptibilă în timpul vieții acestuia. Aceste prevederi se aplică însă numai în ce privește copiii născuți după intrarea legii în vigoare, situație ce aduce atingere principiului nediscriminării și al liberului acces la justiție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 54 alin. 2 din Legea nr. 4/1953 privind Codul familiei sunt neconstituționale prin raportare la dispozițiile art. 16 alin. (1), art. 21, art. 49 alin. (1) și art. 124 alin. (2) din Constituție, pentru aceleași considerente ce au fost reținute prin Decizia Curții Constituționale nr. 349 din 19 decembrie 2001, iar dispozițiile art. 53 alin. 2, art. 54 alin. 1 și alin. 3—6, art. 55 și art. 58 din Codul familiei sunt constituționale.

În plus, arată că dispozițiile art. 54 alin. 2 din Codul familiei instituie discriminări și între tații biologici cu privire la posibilitatea acestora de a exercita acțiunea în tăgada paternității, deoarece

cei care pretind că sunt tați biologici ai copiilor născuți după intrarea în vigoare a Codului civil au dreptul să introducă respectiva acțiune. Astfel, singura condiție care împiedică tatăl biologic să intenteze acțiune în tăgada paternității este aceea a datei nașterii copilului, respectiv înainte de 1 octombrie 2011 (data intrării în vigoare a noului Cod civil).

Or, așa cum Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite.

Totodată, potrivit dispozițiilor art. 49 alin. (1) din Constituție, copiii și tinerii se bucură de un regim special de protecție și de asistență în realizarea drepturilor lor, ceea ce nu poate avea decât semnificația instituirii în sarcina statului a obligației de asigurare a mijloacelor juridice mai numeroase și mai eficiente în vederea realizării drepturilor copiilor și tinerilor.

Astfel, principiul interesului superior al copilului trebuie să prevaleze oricărei prezumții create de legiuitor, respectiv prezumția de paternitate a copilului născut în timpul căsătoriei, asigurând dreptul oricărei persoane interesate de a se folosi de toate mijloacele necesare în vederea realizării drepturilor copiilor și tinerilor în interesul superior al acestora.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 53 alin. 2, art. 54, art. 55 și art. 58 din Codul familiei, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art. 53 alin. 2: „*Copilul născut după desfacerea, declararea nulității sau anularea căsătoriei are ca tată pe fostul soț al mamei, dacă a fost conceput în timpul căsătoriei și nașterea sa a avut loc înainte ca mama să fi intrat într-o nouă căsătorie.*”;

— Art. 54: „*Paternitatea poate fi tăgăduită, dacă este cu neputință ca soțul mamei să fie tatăl copilului.*”

Acțiunea în tăgăduirea paternității poate fi pornită de oricare dintre soți, precum și de către copil; ea poate fi continuată de moștenitori.

Acțiunea se introduce de către soțul mamei împotriva copilului; dacă acesta este decedat, acțiunea se pornește împotriva mamei sale.

Mama sau copilul introduce acțiunea împotriva soțului mamei; dacă acesta este decedat, acțiunea se pornește împotriva moștenitorilor lui.

Dacă titularul acțiunii este pus sub interdicție, acțiunea va putea fi pornită de tutore.

Mama copilului va fi citată în toate cazurile în care nu formulează ea însăși acțiunea.”

— Art. 55: „*Acțiunea în tăgăduirea paternității se prescrie în termen de 3 ani de la data nașterii copilului. Pentru soțul mamei, termenul curge de la data la care a luat cunoștință de nașterea copilului.*

Dacă acțiunea nu a fost introdusă în timpul minorității copilului, acesta o poate porni într-un termen de 3 ani de la data majoratului său.

Reclamantul poate fi repus în termen, în condițiile legii.”;

— Art. 58: „*Recunoașterea care nu corespunde adevărului poate fi contestată de orice persoană interesată.*

Dacă recunoașterea este contestată de mamă, de cel recunoscut sau de descendenții acestuia, dovada paternității este în sarcina autorului recunoașterii sau a moștenitorilor săi.”

Autorul excepției apreciază că textele de lege criticate aduc atingere dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1)—(3) referitor la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 26 alin. (2) privind dreptul persoanei fizice de a dispune de ea însăși, art. 49 alin. (1) referitor la protecția copiilor și tinerilor, precum și dispozițiilor art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 8 referitor la dreptul la respectarea vieții private și de familie din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

I. Cu privire la prevederile art. 53 alin. 2 din Codul familiei Curtea observă că acestea reglementează cu privire la prezumția de paternitate a copilului ce a fost conceput în timpul căsătoriei, a cărui naștere a avut loc înainte ca mama să fi intrat într-o nouă căsătorie, dar care este născut după desfacerea, declararea nulității sau anularea căsătoriei, tatăl prezumtiv fiind fostul soț al mamei.

Referitor la dispozițiile art. 58 din Codul familiei Curtea constată că acestea reglementează cu privire la recunoașterea ce nu corespunde adevărului, a copilului conceput și născut în afara căsătoriei, și care poate fi contestată de orice persoană interesată, precum și a dovezii paternității în respectiva situație.

Curtea observă că obiectul cauzei în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate îl constituie acțiunea în tăgada paternității unui copil născut în timpul căsătoriei, acțiune introdusă de către pretinsul tată biologic. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de acesta în calea de atac a apelului formulat împotriva hotărârii prin care i s-a respins acțiunea, ca urmare a admiterii excepției lipsei calității procesuale active, în temeiul art. 54 alin. 2 din Codul familiei.

Prin urmare, Curtea reține că prevederile art. 53 alin. 2 și art. 58 din Codul familiei nu au legătură cu soluționarea cauzei, urmând ca excepția de neconstituționalitate formulată în privința acestora să fie respinsă ca inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (1) și (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

II. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 54 și art. 55 din Codul familiei, Curtea observă că aceasta este neîntemeiată, pentru următoarele motive:

1. Prevederile art. 54 alin. 2 din Codul familiei aveau următorul conținut: „*Acțiunea în tăgăduirea paternității poate fi pornită numai de soț; moștenitorii acestuia pot continua acțiunea începută de el.*”

Prin Decizia nr. 349 din 19 decembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 10 aprilie 2002, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 54 alin. 2 din Codul familiei sunt neconstituționale în măsura în care nu recunosc decât tatălui, iar nu și mamei și copilului născut în timpul căsătoriei, dreptul de a porni acțiunea în tăgăduirea paternității.

Prin art. I pct. 2 și 3 din Legea nr. 288/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 4/1953 — Codul familiei, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 5 noiembrie 2007, s-au modificat art. 54 și art. 55 din Codul familiei în forma reținută la obiectul prezentei excepții. Astfel, art. 54 alin. 2 prevede că „*Acțiunea în tăgăduirea paternității poate fi pornită de oricare dintre soți, precum și de către copil; ea poate fi continuată de moștenitori*”, iar art. 55 alin. 1 teza întâi

reglementa un termen de prescripție de 3 ani, calculat de la data nașterii copilului, în care acțiunea în tăgăduirea paternității putea fi pornită de titularii acesteia.

Prin Decizia nr. 755 din 24 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, Curtea a reținut, în esență, că înainte de modificările aduse prin Legea nr. 288/2007, după publicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 349 din 19 decembrie 2001, au dobândit dreptul la exercitarea acțiunii în tăgăduirea paternității atât copilul născut în timpul căsătoriei, cât și mama, iar acest drept era imprescriptibil (în această situație aflându-se mama și copilul, născut la data de 14 aprilie 2001, a cărui paternitate este tăgăduită în prezenta cauză). După adoptarea Legii nr. 288/2007 s-a stabilit, pentru acest drept, un termen de prescripție de 3 ani de la data nașterii copilului. Or, în ipoteza copiilor născuți înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 288/2007, Curtea a constatat că prevederile art. II din Legea nr. 288/2007 contravin art. 15 alin. (2) din Constituție, sub aspectul aplicării termenului de prescripție, deoarece legea nouă se aplică și copiilor născuți înainte de intrarea ei în vigoare, chiar dacă cererea este în curs de soluționare.

În acest sens, Curtea a reținut că, potrivit art. 55 din Codul familiei, începutul prescripției de 3 ani a dreptului la acțiune în tăgăduirea paternității, pentru mamă și copil, este momentul obiectiv al nașterii copilului. Or, aplicarea termenului special de prescripție de 3 ani și copiilor născuți înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 288/2007 este retroactivă, în condițiile în care legea nouă se aplică unui drept născut sub imperiul legii vechi.

Cu acest prilej, cu referire la deciziile nr. 349 din 19 decembrie 2001 și nr. 755 din 24 iunie 2008, Curtea mai observă că, potrivit jurisprudenței sale, spre exemplu Decizia nr. 1.415 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, puterea de lucru judecat ce însoțește actele juridictionale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta. Astfel, atât considerentele, cât și dispozitivul deciziilor sale sunt general obligatorii și se impun cu aceeași forță tuturor subiectelor de drept.

Curtea constată că Legea nr. 4/1953 privind Codul familiei a fost abrogată prin art. 230 lit. m) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011. În prezent, potrivit art. 429 alin. (1) din Codul civil, *„Acțiunea în tăgăduirea paternității poate fi pornită de soțul mamei, de mamă, de tatăl biologic, precum și de copil. Ea poate fi pornită sau, după caz, continuată și de moștenitorii acestora, în condițiile legii”*, iar, potrivit art. 432 alin. 1 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 15 iulie 2011, *„Acțiunea în tăgăduirea paternității introdusă de către cel care se pretinde tatăl biologic poate fi admisă numai dacă acesta face dovada paternității sale față de copil”*.

Curtea observă însă că, potrivit art. 47 din Legea nr. 71/2011, *„Stabilirea filiației, tăgăduirea paternității sau orice altă acțiune privitoare la filiație este supusă dispozițiilor Codului civil și produce efectele prevăzute de acesta numai în cazul copiilor născuți după intrarea lui în vigoare”*, astfel încât, în prezenta cauză, copilul fiind născut la data de 14 aprilie 2001, sunt incidente prevederile din Codul familiei referitoare la tăgăduirea paternității.

2. Curtea constată că, asupra unei excepții motivate în mod similar, s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 314 din 29 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 13 iunie 2012. Cu acel prilej, Curtea a reținut, în esență, referitor la critica potrivit căreia textele de lege criticate creează o poziție privilegiată copiilor născuți în afara căsătoriei față de

cei născuți în timpul căsătoriei, că aceasta este neîntemeiată, atât acțiunea în tăgăduirea paternității, cât și contestarea recunoașterii paternității din afara căsătoriei au ca scop stabilirea paternității conforme cu realitatea, fără nicio discriminare între copiii din căsătorie și cei din afara căsătoriei, astfel încât nu se aduce atingere art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1)—(3), art. 26 alin. (2) și art. 48 alin. (3) din Constituție.

3. Referitor la critica privind încălcarea art. 6 și art. 8 din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a art. 20 din Constituție, prin prisma Hotărârii din 27 octombrie 1994, pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Kroon și alții împotriva Olandei* și a Deciziei Curții Constituționale nr. 349 din 19 decembrie 2001, Curtea reține că aceasta nu poate fi primită.

Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat asupra unei cereri introduse de un reclamant aflat într-o situație similară autorului excepției prin Hotărârea din 21 decembrie 2010, pronunțată în Cauza *Chavdarov împotriva Bulgariei*. Cu acel prilej, Curtea a reiterat că statele dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a se conforma obligației pozitive care vizează asigurarea respectării efective a vieții de familie (paragraful 46) (în acest sens fiind Hotărârea din 18 iulie 2006, pronunțată în Cauza *Keegan împotriva Regatului Unit*). Curtea a recunoscut că, în procesul de reglementare în domeniul stabilirii filiației paterne și a contestării acesteia, alegerile făcute de legiuitor între o soluție sau alta sunt dificil de operat, putând fi influențate de considerații de ordin diferit — morale, etice, sociale sau religioase (paragraful 46).

Curtea a observat că, potrivit studiilor de drept comparat de care dispune, nu există o abordare comună în legislația a douăzeci și patru dintre țările semnatare ale Convenției asupra autorizării contestării paternității prezumate de către pretinsul tată biologic. Astfel, legislația internă a opt dintre cele douăzeci și patru de state permite pretinsului tată biologic să conteste prezumția de paternitate a soțului, în timp ce în alte zece state tatăl biologic nu dispune de acest drept procedural. În patru dintre cele douăzeci și patru de state legislatorul a optat pentru restrângerea dreptului tatălui biologic doar cu privire la acele cazuri în care realitatea socială nu corespunde filiației legal stabilite. În alte două state autoritățile publice pot interveni la solicitarea tatălui biologic și pot contesta eventual paternitatea prezumată a copiilor (paragraful 47).

Așa fiind, Curtea nu s-a considerat chemată să se pronunțe în abstract asupra compatibilității art. 8 din Convenție cu opțiunile legiuitorului național în materie, și nici să se substituie acestuia. Curtea a fost chemată să stabilească dacă în speță a fost păstrat un just echilibru între interesele concurente ale întregii societăți și persoanele interesate (paragraful 48).

Concluzia Curții a fost aceea că reclamantul și cei trei copii a căror paternitate biologică o revendică au format o familie monoparentală *de facto* și că existența acesteia nu a fost pusă în pericol în niciun moment nici de autorități, nici de mama sau tatăl prezumat al copiilor. Curtea a ținut seama de marja de apreciere aparținând statului în reglementarea relațiilor de filiație și a constatat lipsa consensului la nivel european între legislațiile interne referitor la acordarea posibilității tatălui biologic de a contesta prezumția de paternitate a soțului. În speță, chiar dacă reclamantul nu are o astfel de posibilitate, Curtea a constatat că dreptul intern nu-l privează de orice fel de posibilitate de a stabili legături de paternitate cu copiii sau de a depăși inconvenientele de ordin practic ce rezultă din absența unor astfel de legături (paragraful 56).

Concluzia Curții a fost aceea că s-a realizat un just echilibru între interesele societății și ale persoanelor, astfel încât nu a avut loc o încălcare a art. 8 din Convenție (paragraful 56).

4. Curtea observă că nu pot fi reținute argumentele invocate de instanța care a sesizat-o în opinia exprimată asupra

excepției. Astfel, potrivit art. 432 alin. (1) din Codul civil, „Acțiunea în tăgada paternității introdusă de către cel care se pretinde tată biologic poate fi admisă numai dacă acesta face dovada paternității sale față de copil”.

Curtea observă că acest text de lege condiționează admiterea acțiunii în tăgada paternității de dovada paternității față de copil, în considerarea interesului superior al acestuia.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 53 alin. 2 și art. 58 din Codul familiei, excepție ridicată de Viorel Căpușeanu în Dosarul nr. 1.842/323/2011 (număr în format vechi 4.181/2012) al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că prevederile art. 54 și art. 55 din Codul familiei sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Mureș — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 497

din 5 decembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi și lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Nicolae Scărlătescu Deaconescu și Ion Scărlătescu Deaconescu în Dosarul nr. 1.096/3/2012 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 197D/2013.

La apelul nominal se prezintă unul dintre autorii excepției, Nicolae Scărlătescu Deaconescu, lipsind celălalt autor al excepției, precum și partea statul român prin Ministerul Finanțelor Publice.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului prezent, care arată că obiectul cauzei îl constituie, în principal, constatarea caracterului politic al condamnării bunicii mamei sale și înlăturarea efectelor hotărârii de condamnare. În raport cu persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic, autorul prezent are gradul al treilea succesoral, astfel încât nu are posibilitatea de a introduce o acțiune în temeiul Legii nr. 221/2009, ci numai în temeiul dreptului comun. În consecință, solicită admiterea excepției și acordarea posibilității de a solicita „repunerea în drepturi” a persoanei care a fost condamnată politic, precum și acordarea de despăgubiri succesorilor, indiferent de gradul acestora.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției deoarece autorul dorește extinderea categoriilor de beneficiari ai Legii nr. 221/2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 1.941 din 25 octombrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 1.096/3/2012, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate**

acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

Excepția a fost ridicată de Ion Scărlătescu Deaconescu și Nicolae Scărlătescu Deaconescu într-o cauză având ca obiect constatarea caracterului politic al condamnării bunicii soției, respectiv bunicii mamei autorilor și acordarea de despăgubiri atât pentru prejudiciul moral, cât și pentru cel material suferit prin condamnare, în temeiul Legii nr. 221/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii arată că dispozițiile legale criticate aduc atingere accesului liber la justiție și principiului egalității în fața legii, deoarece cererile de despăgubire nu pot fi formulate decât de descendenții până la gradul al II-lea succesoral ai persoanei care a suferit condamnări sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic. Se creează astfel o discriminare pentru descendenții care se află în alte grade succesoriale, discriminare ce nu se regăsește în alte legi de restituire.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece autorii acesteia doresc modificarea textului de lege criticat, ceea ce contravine art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, făcând referire la jurisprudența Curții în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile autorului prezent al excepției și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din actul de sesizare, este art. 5 alin. (1) din Legea nr. 221/2009.

În realitate, obiectul excepției îl constituie art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi și lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare [...];

b) acordarea de despăgubiri reprezentând echivalentul valorii bunurilor confiscate prin hotărâre de condamnare sau ca efect al măsurii administrative, dacă bunurile respective nu i-au fost restituite sau nu a obținut despăgubiri prin echivalent în condițiile Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările

ulterioare, sau ale Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare.”

Referitor la obiectul excepției, Curtea observă că autorul prezent a făcut referire în concluziile susținute oral în ședința publică la „repunerea în drepturi” prevăzută de art. 5 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 221/2009. În realitate, din consultarea actelor dosarului, respectiv hotărârea de condamnare și acțiunea introductivă, rezultă că acesta a avut în vedere de fapt constatarea caracterului politic al condamnării bunicii mamei sale și înlăturarea efectelor hotărârii de condamnare, capăt de cerere cu privire la care instanța de judecată s-a pronunțat prin sentința ce constituie actul de sesizare a Curții.

Autorii excepției susțin că textele de lege criticate aduc atingere prevederilor constituționale ale art. 21 referitor la liberul acces la justiție și art. 16 privind egalitatea în fața legii, precum și prevederilor art. 1 referitor la protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

1. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, Curtea s-a mai pronunțat prin deciziile nr. 1.578 din 7 decembrie 2010 și nr. 801 din 21 iunie 2011, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 24 ianuarie 2011 și, respectiv, Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 25 august 2011.

Cu acele prilejuri Curtea a reținut că art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 reglementa soluția legislativă de acordare a despăgubirilor pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare, ce puteau fi cerute de orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acesteia, de soțul sau de descendenții săi până la gradul al II-lea inclusiv.

Autorii excepției de neconstituționalitate criticau, similar celor din prezenta cauză, limitarea categoriilor de moștenitori beneficiari ai despăgubirilor morale, prin textul de lege criticat. Or, prin deciziile nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 sunt neconstituționale.

Având în vedere cele arătate, Curtea a constatat că neconstituționalitatea soluției legislative de acordare a despăgubirilor morale privește și categoriile de beneficiari ai acestora. Or, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”.

Cu acest prilej, pentru identitate de rațiune, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției exista la momentul sesizării Curții Constituționale, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

2. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, sub aspectul limitării gradelor succesoriale ale descendenților ce pot cere despăgubiri, Curtea observă că, potrivit expunerii de motive la lege, textul criticat reglementează o posibilitate specială de reparare a prejudiciului material produs prin confiscarea unor bunuri ca efect al hotărârii de condamnare sau al măsurii administrative cu caracter politic. Astfel, prin derogare de la prevederile Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada

6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, anumite categorii de persoane pot opta pentru acordarea de către instanța de judecată investită cu judecarea cererilor întemeiate pe Legea nr. 221/2009 a unor despăgubiri bănești corespunzătoare valorii bunurilor confiscate.

Din această perspectivă, textul de lege criticat reprezintă opțiunea legiuitorului, fără a aduce atingere prevederilor art. 16 și art. 21 din Legea fundamentală și nici celor ale art. 1 din

Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, de vreme ce descendenții din celelalte grade succesoriale au dreptul la restituirea în natură sau acordarea de despăgubiri prin echivalent în condițiile Legii nr. 10/2001 sau ale Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Nicolae Scărlătescu Deaconescu și Ion Scărlătescu Deaconescu în Dosarul nr. 1.096/3/2012 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în dosarul aceleiași instanțe și constată că prevederile art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 5 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 499

din 5 decembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 324 alin. (4) din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 324 alin. (4) din Codul civil, excepție ridicată de Simona Nicoleta Crăveanu în Dosarul nr. 6.541/55/2012 al Curții de Apel Timișoara — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 275D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textul de lege criticat fiind în acord cu art. 5 referitor la egalitatea între soți din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 474 din 26 martie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 6.541/55/2012, **Curtea de Apel Timișoara — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 324 alin. (4) din Codul civil.**

Excepția a fost ridicată de Simona Nicoleta Crăveanu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva hotărârii prin care s-a respins ca inadmisibilă acțiunea având ca obiect atribuirea beneficiului locuinței conjugale și evacuarea soțului său.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că, potrivit textului de lege criticat, este obligat să înregistreze o acțiune de partaj, a cărei taxă judiciară de timbru este excesiv de mare, ceea ce aduce atingere dreptului de proprietate, accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil.

Condiționarea accesului la justiție, în ceea ce privește atribuirea beneficiului locuinței conjugale, de existența unei hotărâri definitive de partaj reprezintă o nesocotire a acestui principiu constituțional fundamental.

Funcțiile justiției sunt de a interpreta și aplica legea la cazurile concrete, or, textul de lege criticat nu permite organului judiciar să pătrundă în judecarea fondului cauzei și la apărarea dreptului autorului la integritate fizică și psihică.

Textul de lege criticat creează un vid legislativ pentru variate situații de fapt ce se pot ivi de la data rămânerii definitive a hotărârii de partaj, până la data executării efective a acesteia. Sintagma „până la data rămânerii definitive a hotărârii de partaj” este neconstituțională, aceasta trebuind de fapt să vizeze executarea hotărârii de partaj, situația realizării efective a partajării bunului imobil aflat în coproprietate și nu simpla rămânere definitivă a hotărârii de partaj.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, atribuirea beneficiului contractului de închiriere la desfacerea căsătoriei reprezintă un mecanism menit să protejeze interesul superior al copilului. Conform art. 324 alin. (1) din Codul civil, la desfacerea căsătoriei, dacă nu este posibilă folosirea locuinței de către ambii soți și aceștia nu se înțeleg, beneficiul contractului de închiriere poate fi atribuit unuia dintre soți. Această atribuire se va face de către instanța competentă avându-se în vedere o serie de criterii, de care se va ține cont în ordine, după cum urmează: interesul superior al copiilor minori, culpa soților în desfacerea căsătoriei, posibilitățile locative proprii ale foștilor soți. Totodată, prin textul supus controlului de constituționalitate, criteriile și regulile statuate pentru atribuirea beneficiului contractului de închiriere se aplică în mod corespunzător și în cazul în care bunul este proprietatea comună a celor doi soți, atribuirea beneficiului locuinței conjugale producând efecte numai până la data rămânerii definitive a hotărârii de partaj. Prin dispozițiile legale criticate este garantat dreptul de proprietate al soților asupra bunurilor comune, urmând ca prin hotărârea de partaj instanța să dispună cu privire la acestea. Cât privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 21 din Constituție, se apreciază că textul supus controlului de constituționalitate nu îngreudește în niciun fel liberul acces la justiție, scopul acestuia fiind crearea unui regim juridic de protecție a locuinței familiei, care să permită asigurarea protecției intereselor membrilor acesteia.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat este constituțional, instituind o procedură specială în cadrul căreia se poate dispune luarea unei măsuri cu caracter vremelnic — justificată de necesitatea evitării prejudicierii unor drepturi sau interese legitime. Măsura luată de instanța de judecată reprezintă o soluție temporară de atribuire a beneficiului locuinței conjugale, respectiv până la data rămânerii definitive a hotărârii de partaj, și nu este de natură a vătăma dreptul de proprietate al soților coproprietari, aceștia putând dispune împreună asupra bunului care face obiectul coproprietății, până la soluționarea procesului de partaj. În acest context, soții coproprietari pot încheia o tranzacție — prin care pot hotărî prin bună învoială fie asupra modalității de atribuire, fie asupra înstrăinării dreptului de proprietate — sau pot renunța oricând la procesul de partaj, în temeiul principiului disponibilității.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 324 alin. (4) din Codul civil care au următorul cuprins: „*Prevederile alin. (1)–(3) se aplică în mod similar și în cazul în care bunul este proprietatea comună a celor 2 soți, atribuirea beneficiului locuinței conjugale având efecte până la data rămânerii definitive a hotărârii de partaj.*”

Prevederile art. 324 alin. (1)–(3) din Codul civil, la care face referire textul de lege criticat, au următorul cuprins:

Art. 324 alin. (1)–(3): „*La desfacerea căsătoriei, dacă nu este posibilă folosirea locuinței de către ambii soți și aceștia nu se înțeleg, beneficiul contractului de închiriere poate fi atribuit unuia dintre soți, ținând seama, în ordine, de interesul superior al copiilor minori, de culpa în desfacerea căsătoriei și de posibilitățile locative proprii ale foștilor soți.*”

(2) *Soțul căruia i s-a atribuit beneficiul contractului de închiriere este dator să plătească celui alt soț o indemnizație pentru acoperirea cheltuielilor de instalare într-o altă locuință, cu excepția cazului în care divorțul a fost pronunțat din culpa exclusivă a acestuia din urmă. Dacă există bunuri comune, indemnizația se poate imputa, la partaj, asupra cotei cuvenite soțului căruia i s-a atribuit beneficiul contractului de închiriere.*

(3) *Atribuirea beneficiului contractului de închiriere se face cu citarea locatorului și produce efecte față de acesta de la data când hotărârea judecătorească a rămas definitivă.*”

Autorul excepției arată că textul de lege criticat aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție și art. 22 privind la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, art. 44 alin. (1) și (2) referitor la dreptul de proprietate, precum și art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea observă că autorul excepției critică, în esență, limitarea în timp a atribuirii beneficiului locuinței conjugale, în cazul în care bunul este proprietatea comună a celor 2 soți, până la data rămânerii definitive a hotărârii de partaj.

Curtea constată că, prin textul de lege criticat, legiuitorul a reglementat atribuirea beneficiului locuinței conjugale în cazul în care bunul este proprietatea comună a celor doi soți până la data rămânerii definitive a hotărârii de partaj, având în vedere ipoteza înscrisă în art. 324 alin. (1) din Codul civil, respectiv aceea că la desfacerea căsătoriei nu este posibilă folosirea locuinței de către ambii soți și aceștia nu se înțeleg.

Curtea observă că opțiunea legiuitorului este întemeiată, fără a aduce atingere textelor constituționale și convenționale invocate. Astfel, limitarea în timp a atribuirii beneficiului locuinței conjugale până la data rămânerii definitive a hotărârii de partaj, ținând seama, în ordine, de interesul superior al copiilor minori, de culpa în desfacerea căsătoriei și de posibilitățile locative proprii ale foștilor soți, are o dublă finalitate. Pe de-o parte, este protejat interesul superior al copiilor minori ori interesul soțului ce obține beneficiul ca urmare a aplicării criteriilor prevăzute de art. 324 alin. (1) din Codul civil, iar, pe de altă parte, este protejat dreptul de proprietate asupra bunului comun al soțului ce nu a obținut acest beneficiu.

Caracterul temporar al acestei măsuri, respectiv până la data rămânerii definitive a hotărârii de partaj, este de esența acesteia. Dacă această măsură nu ar fi vremelnică, soțul care a obținut beneficiul locuinței conjugale, bun comun, nu ar mai avea interesul de a partaja respectivul bun, astfel încât cererea de

partaj ar trebui introdusă de celălalt soț, care ar suporta exclusiv taxele aferente acesteia.

Din această perspectivă, Curtea observă că textul de lege criticat nu aduce atingere art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, ci, dimpotrivă, reprezintă un beneficiu acordat de legiuitor soțului căruia i se atribuie locuința conjugală.

Referitor la condiționarea accesului autorului la justiție pentru acordarea beneficiului locuinței conjugale, privit ca o componentă a dreptului la un proces echitabil, de existența unei cereri de partaj înregistrate, Curtea observă că prin Decizia

nr. 1.558 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 23 ianuarie 2012, făcând referire la jurisprudența sa a reținut, în esență, că „accesul liber la justiție [...] poate fi supus unor condiționări de fond și de formă”. Condiționarea reglementată prin textul de lege criticat are ca scop ocrotirea în mod egal a dreptului de proprietate aparținând celor doi soți.

Cât privește critica referitoare la încălcarea art. 22 privind la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică din Constituție, Curtea observă că acestea nu sunt incidente în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Simona Nicoleta Crăveanu în Dosarul nr. 6.541/55/2012 al Curții de Apel Timișoara — Secția I civilă și constată că prevederile art. 324 alin. (4) din Codul civil sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 539

din 17 decembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Dan Trăsnea în Dosarul nr. 30.132/4/2012 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 351D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 30.132/4/2012, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor dispozițiilor art. 97 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.**

Excepția a fost ridicată de Dan Trăsnea într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții la regimul circulației rutiere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că o singură persoană poate dispune suspendarea dreptului de folosință a unui bun pe o perioadă de timp care, în

funcție de situația materială a proprietarului, poate deveni nelimitată.

Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată pentru argumentele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.135 din 13 septembrie 2011.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența Curții în materie.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat este constituțional, pentru argumentele reținute de Curtea Constituțională prin deciziile nr. 1.135 din 13 septembrie 2011, nr. 1.443 din 3 noiembrie 2011 și nr. 714 din 5 iulie 2012.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost reținut în încheierea de sesizare, îl constituie prevederile art. 97 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 29 iunie 2007, care au următorul conținut: „În cazurile prevăzute în prezenta ordonanță

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dan Trăsnea în Dosarul nr. 30.132/4/2012 al Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă și constată că prevederile art. 97 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

de urgență, polițistul rutier dispune și una dintre următoarele măsuri tehnico-administrative: [...] d) ridicarea vehiculelor staționate neregulamentar.”

Autorul excepției susține că textul de lege criticat aduce atingere art. 44 din Legea fundamentală privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prin Decizia nr. 714 din 5 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 24 august 2012, făcând referire la jurisprudența sa, a constatat că textele criticate reglementează o măsură tehnico-administrativă menită să asigure desfășurarea circulației pe drumurile publice în condiții de siguranță, prin îndepărtarea de pe spațiul rezervat circulației rutiere a autovehiculelor staționate în acea zonă în pofida regulilor stabilite prin lege privind oprirea și staționarea acestora. Curtea a reținut că legiuitorul poate aprecia, în funcție de nevoia reală a comunității, măsurile de limitare a exercițiului dreptului de proprietate. De asemenea, în vederea realizării scopului ei legitim, măsura privativă de proprietate trebuie să păstreze un echilibru just între exigențele interesului general al comunității și apărarea drepturilor fundamentale ale individului.

Curtea a reținut că, din această perspectivă, nu se pune însă problema unei privări de proprietate, ci doar a limitării exercitării a două dintre atributele dreptului de proprietate, și anume posesia și folosința, rămânând neafectată prerogativa dispoziției, care este de esența dreptului de proprietate. Limitarea posesiei și folosinței este doar temporară, încetând de îndată ce proprietarul autovehiculului staționat neregulamentar achită contravaloarea cheltuielilor necesitate de ridicarea, transportul și depozitarea acestuia. De altfel, măsura instituită prin textul de lege criticat reprezintă o sancționare a atitudinii culpabile a conducătorului auto care a nesocotit normele legale referitoare la staționarea vehiculelor. Așa fiind, reglementarea unor sancțiuni contravenționale pentru încălcarea acestor reguli este deplin justificată din perspectiva interesului general ocrotit și nu aduce nicio atingere dreptului de proprietate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru aprobarea amendamentului convenit prin schimbul de scrisori semnate la București la 20 iunie 2013 și la Paris la 18 octombrie 2013 între Guvernul României și Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei la Acordul-cadru de împrumut dintre România și Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei, semnat la 12 iulie 2007 la București și la 26 iulie 2007 la Paris, pentru finanțarea proiectului „Reforma educației timpurii în România”

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 6 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.454/2007 pentru aprobarea Acordului-cadru de împrumut între Guvernul României și Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei, semnat la 12 iulie 2007 la București și la 26 iulie 2007 la Paris, pentru finanțarea proiectului „Reforma educației timpurii în România”, cu completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă amendamentul convenit prin schimbul de scrisori*) semnate la București la 20 iunie 2013 și la Paris la 18 octombrie 2013 între Guvernul României și Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei la Acordul-cadru de împrumut dintre România și Banca de Dezvoltare a Consiliului

Europei, semnat la 12 iulie 2007 la București și la 26 iulie 2007 la Paris, pentru finanțarea proiectului „Reforma educației timpurii în România”, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.454/2007, cu completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

p. Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Dan Manolescu,
secretar de stat

Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea

p. Ministrul educației naționale,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

Ministrul delegat pentru învățământ superior,
cercetare științifică și dezvoltare tehnologică,

Mihnea Cosmin Costoiu

Ministrul afacerilor externe,
Titus Corlățean

București, 19 februarie 2014.
Nr. 99.

ROMÂNIA
MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

20 iunie 2013

Dlui dr. **Rolf Wenzel**, guvernator
Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei
Fax: 331 47 55 37 52

Subiect: F/P 1573 (2006) — **Proiectul de reformă a educației timpurii**

Vă comunicăm faptul că multe dintre activitățile incluse în proiectul menționat mai sus înregistrează progrese semnificative după cum urmează:

1. La componenta 1 „Reabilitarea grădinițelor și dezvoltarea infrastructurii” au fost realizate studiile de fezabilitate, proiectele tehnice și detaliile tehnice pentru 594 de grădinițe incluse în proiect.

2. În martie 2012 a fost lansată procedura de achiziții de lucrări civile pentru 210 grădinițe.

3. În noiembrie 2012 au fost semnate contracte de lucrări civile pentru 141 de grădinițe.

Cu toate acestea, în ciuda eforturilor depuse de Ministerul Educației Naționale, proiectul nu se va putea finaliza până la finalul calendarului actual, din următoarele cauze:

— întârzierile înregistrate în finalizarea listei de obiective aferente proiectului;

— modificările survenite în cadrul managementului și al echipei de implementare a proiectului;

*) Traducere.

— întârzieri semnificative cauzate de numeroasele contestații depuse în timpul procedurilor de achiziții lucrări civile și bunuri.

În consecință, la solicitarea Ministerului Educației Naționale, vă rugăm să aveți amabilitatea de a accepta extinderea cu 3 ani a datei de finalizare a proiectului, respectiv de la 31 decembrie 2013 la 31 decembrie 2016.

Extinderea va permite Ministerului Educației Naționale să finalizeze în mod corespunzător toate activitățile planificate în cadrul proiectului.

Sperând că solicitarea noastră se va bucura de înțelegerea și sprijinul dumneavoastră, așteptăm cu interes răspunsul dumneavoastră.

Cu stimă,

Claudiu Doltu,
secretar de stat

(semnătură indescifrabilă)

Cc:

DI **Mihnea Costoiu**, ministru delegat pentru învățământ superior, cercetare științifică și dezvoltare tehnologică

BANCA DE DEZVOLTARE A CONSILIULUI EUROPEI

Direcția Generală pentru Împrumuturi și Dezvoltare Socială

Doamnei **Boni Cucu**, director
Ministerul Finanțelor Publice
Str. Apolodor nr. 17, București, sectorul 5, România
Paris, 18 octombrie 2013

Subiect: F/P 1573 (2006) — **Proiectul de reformă a educației timpurii**

Stimată doamnă Cucu,

Facem referire la cererea primită prin fax în data de 20 iunie 2013 privind extinderea graficului de lucrări.

Având în vedere întârzierile înregistrate în finalizarea listei de obiective aferente Proiectului, modificările survenite în cadrul managementului și al echipei de implementare a Proiectului și întârzierile semnificative cauzate de numeroasele contestații depuse în timpul procedurilor de achiziție de lucrări civile și bunuri, avem plăcerea de a vă informa că, în conformitate cu Rezoluția 1480, BDCE este de acord să accepte extinderea graficului de lucrări până la data de 31 decembrie 2016.

Așteptăm cu interes continuarea strânsei cooperări în implementarea Proiectului.

Cu stimă,

Melanie Wieschollek-Lacroix,
director
Departamentul suport operațiuni
(semnătură indescifrabilă)

Thierry Poirel,
director general
Împrumuturi și dezvoltare socială
(semnătură indescifrabilă)

Cc: DI **Mihnea Costoiu**, ministru delegat pentru învățământ superior, cercetare științifică și dezvoltare tehnologică;
e-mail: mihnea.costoiu@gov.edu.ro

Doina Crișan-Habea, director SUNPRMU;
e-mail: doinacrisanhabea@gmail.com

Carmen Ghita, șef serviciu, Direcția Generală de Trezorerie și Datorie Publică, Ministerul Finanțelor Publice,
carmen.ghita@mfinante.ro

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea amendamentelor convenite între Guvernul României și KfW, prin scrisoarea semnată la Frankfurt am Main la 12 noiembrie 2012 și la București la 3 decembrie 2012, la Acordul de împrumut dintre KfW, Frankfurt am Main, (KfW) și România, semnat la Frankfurt am Main la 26 septembrie 2007, respectiv la București la 28 decembrie 2007, pentru finanțarea Programului privind infrastructura municipală

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2008 pentru ratificarea Acordului de împrumut dintre KfW, Frankfurt am Main, (KfW) și România, semnat la Frankfurt am Main la 26 septembrie 2007, respectiv la București la 28 decembrie 2007, pentru finanțarea Programului privind infrastructura municipală, aprobată prin Legea nr. 102/2009,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă amendamentele convenite între Guvernul României, prin Ministerul Finanțelor Publice, și KfW, prin scrisoarea*) semnată la Frankfurt am Main la 12 noiembrie 2012 și la București la 3 decembrie 2012, la Acordul de împrumut dintre KfW, Frankfurt am Main, (KfW) și România,

semnat la Frankfurt am Main la 26 septembrie 2007, respectiv la București la 28 decembrie 2007, pentru finanțarea Programului privind infrastructura municipală, ratificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr 138/2008, aprobată prin Legea nr. 102/2009.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

p. Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Dan Manolescu,
secretar de stat

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

Ministrul mediului și schimbărilor climatice,

Rovana Plumb

Ministrul fondurilor europene,

Eugen Orlando Teodorovici

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,

Nicolae-Liviu Dragnea

Ministrul afacerilor externe,

Titus Corlățean

București, 19 februarie 2014.

Nr. 100.

KfW Bankengruppe, Postfach 111141. 600046, Frankfurt am Main

Jutta Rothacker

Tel: 49 69 7431 23 44

Fax: 49 69 7431

Domnului **Enache Jiru**
secretar de stat,
Ministerul Finanțelor Publice
București, România

Data: 12 noiembrie 2012

Cooperare financiară cu România
Programul privind infrastructura municipală IV, BMZ-No: 2004 65 435
Diminuarea sumei împrumutului — scrisoarea dumneavoastră din 17 august 2012

Stimate domn,

Referitor la scrisoarea dumneavoastră menționată mai sus, dorim să vă informăm că KfW este de acord cu diminuarea sumei împrumutului destinat Programului privind infrastructura municipală IV (BMZ-No: 2004 65 435) de la 20.028.193,77 euro la 19.648.007,45 euro, solicitată, începând cu 18 august 2012, fără perceperea unor costuri suplimentare.

Astfel, o sumă din împrumut în valoare de 380.186,32 euro se anulează conform solicitării dumneavoastră.

*) Traducere.

Am ajustat graficul de amortizare al împrumutului pe care îl prezentăm în anexa la această scrisoare. Vă rugăm să confirmați graficul de amortizare revizuit prin returnarea la bancă, prin poștă, a unui exemplar semnat al graficului de amortizare.

Cu stimă,
Christian Haas,
 șef departament

Jutta Rothacker,
 manager senior de proiect

Graficul de amortizare al împrumutului revizuit — Amendament la Acordul de împrumut dintre România și KfW destinat Programului privind infrastructura municipală, BMZ-No: 2004 65 435, din 28 decembrie 2007, începând cu 18 august 2012

Graficul de amortizare prevăzut în art. 6.1 se modifică după urmează:

6.1. Graficul de amortizare. Împrumutatul va rambursa împrumutul, după cum urmează

Rata	Data	Suma
1	30 mai 2013	654.000 euro
2	30 noiembrie 2013	654.000 euro
3	30 mai 2014	655.000 euro
4	30 noiembrie 2014	655.000 euro
5	30 mai 2015	655.000 euro
6	30 noiembrie 2015	655.000 euro
7	30 mai 2016	655.000 euro
8	30 noiembrie 2016	655.000 euro
9	30 mai 2017	655.000 euro
10	30 noiembrie 2017	655.000 euro
11	30 mai 2018	655.000 euro
12	30 noiembrie 2018	655.000 euro
13	30 mai 2019	655.000 euro
14	30 noiembrie 2019	655.000 euro
15	30 mai 2020	655.000 euro
16	30 noiembrie 2020	655.000 euro
17	30 mai 2021	655.000 euro
18	30 noiembrie 2021	655.000 euro
19	30 mai 2022	655.000 euro
20	30 noiembrie 2022	655.000 euro
21	30 mai 2023	655.000 euro
22	30 noiembrie 2023	655.000 euro
23	30 mai 2024	655.000 euro
24	30 noiembrie 2024	655.000 euro
25	30 mai 2025	655.000 euro
26	30 noiembrie 2025	655.000 euro
27	30 mai 2026	655.000 euro
28	30 noiembrie 2026	655.000 euro
29	30 mai 2027	655.000 euro
30	30 noiembrie 2027	655.007,45 euro
TOTAL:		19.648.007,45 euro

Aprobat
 București, 3 decembrie 2012
 Ministerul Finanțelor Publice
Enache Jiru,
 secretar de stat

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind organizarea și funcționarea Centrului operațional de comandă al Guvernului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. VI lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2014 privind unele măsuri în domeniul managementului situațiilor de urgență, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Centrul operațional de comandă al Guvernului, denumit în continuare *Centrul*, se organizează, potrivit legii, în cadrul Direcției generale management operațional și probleme speciale din cadrul Secretariatului General al Guvernului, ca structură de suport decizional pentru managementul situațiilor de urgență din competența Comitetului național pentru situații speciale de urgență, denumit în continuare *Comitetul Național*.

(2) Pentru realizarea obiectivelor sale, Centrul îndeplinește următoarele funcții:

a) funcția de management al informațiilor, prin care se asigură procurarea, centralizarea, prelucrarea, protecția și difuzarea datelor și informațiilor privind situația operativă, precum și evaluarea riscurilor și amenințărilor;

b) funcția de suport decizional, prin care asigură fundamentarea și elaborarea deciziilor Comitetului Național, precum și implementarea acestora;

c) funcția de coordonare, prin care se asigură interoperabilitatea forțelor de intervenție principale, de sprijin și complementare, pe timpul desfășurării acțiunilor de intervenție;

d) funcția de comunicare, prin care se asigură notificarea/inștiințarea în cadrul sistemului de alertă/alarmare, în funcție de evoluția situației operative;

e) funcția de evaluare, prin care se asigură verificarea capacității operaționale a structurilor de intervenție.

Art. 2. — (1) Centrul este structură operativă cu activitate permanentă.

(2) Conducerea executivă a Centrului este asigurată de șeful Centrului.

(3) Pentru îndeplinirea obiectivelor sale, Centrul cooperează cu Centrul național de coordonare și conducere a intervenției din cadrul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, Centrul de Coordonare Operativă Antiteroristă, Centrul Național de Conducere a Acțiunilor de Ordine Publică, precum și cu celelalte centre operative sau operaționale constituite la nivelul instituțiilor publice reprezentate în cadrul Comitetului Național.

Art. 3. — Centrul îndeplinește următoarele atribuții:

a) gestionează activitatea de centralizare a datelor și informațiilor referitoare la potențialele riscuri și amenințări generatoare de situații de urgență și asigură diseminarea acestora către instituții ale statului cu atribuții în domeniu;

b) inițiază măsuri cu caracter imediat în cazul producerii situațiilor de urgență;

c) monitorizează situația operativă și informează permanent Platforma de coordonare operațională și, după caz, instituțiile cu atribuții în domeniul managementului situațiilor de urgență asupra dinamicii și tendințelor de evoluție a riscurilor;

d) stabilește un sistem de alarmare/alertare a structurilor reprezentate în Comitetul Național, în funcție de natura situației de urgență, și asigură transmiterea operativă a mesajelor de avertizare, alertare și alarmare;

e) monitorizează modul de îndeplinire a măsurilor adoptate de către Platforma de coordonare operațională;

f) coordonează realizarea dispozitivelor de acțiune, precum și a suportului logistic necesar forțelor angajate;

g) coordonează prin puncte operative avansate, acțiunile forțelor de intervenție;

h) transmite ordinele pentru realizarea manevrei de forțe și mijloace și monitorizează modul de realizare a acesteia în condițiile stabilite;

i) întocmește informări periodice privind stadiul îndeplinirii măsurilor stabilite de Platforma de coordonare operațională, care se transmit instituțiilor publice reprezentate;

j) subordonează operațional centrele operaționale și operative constituite la nivelul ministerelor și instituțiilor publice centrale sau locale, în vederea realizării schimbului operativ de date și armonizării planurilor/procedurilor de acțiune;

k) verifică stadiul de pregătire, măsurile de răspuns în situații de urgență și de ridicare graduală a capacității operaționale, precum și modul de aplicare a standardelor operaționale;

l) asigură simularea reacțiilor pentru diferite scenarii, exerciții și antrenamente;

m) propune elemente de standardizare a procedurilor de acțiune pe diferite tipuri de riscuri, precum și de implementare a bunelor practici recomandate de organisme Uniunii Europene și ale NATO;

n) organizează serviciul operativ, 24 de ore din 24, pentru asigurarea fluxului informațional necesar îndeplinirii atribuțiilor specifice;

o) asigură măsurile necesare pentru protecția informațiilor clasificate și participă la elaborarea comunicatelor de presă.

Art. 4. — (1) În cadrul Centrului se organizează:

a) structura de monitorizare și evaluare operațională;

b) structura de analiză strategică și consultanță a situațiilor de urgență din competența Comitetului Național;

c) structura de management al situațiilor de urgență din competența Comitetului Național.

(2) Centrul se încadrează cu personal specializat. În cadrul Centrului pot fi detașați/delegați specialiști ai instituțiilor publice reprezentate în Comitetul Național, experți în domeniile gestionate de acestea, precum și, în funcție de complexitatea și particularitățile situației, experți și/sau specialiști din alte domenii.

(3) Regulamentul de organizare și funcționare a Centrului se aprobă de viceprim-ministrul pentru securitate națională în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 5. — Structura de monitorizare și evaluare operațională urmărește modul de acțiune al instituțiilor responsabile de managementul situațiilor de urgență, primește și procesează date și informațiile din competența Comitetului Național, analizează evoluția ori indicatorii de amenințare identificați, evidențiază consecințele generate ale tipurilor de risc specifice, asigură avertizarea timpurie și alertarea structurilor cu atribuții în domeniu.

Art. 6. — Structura de analiză strategică și consultanță a situațiilor de urgență are rolul de avertizare strategică și de fundamentare a deciziilor la nivel guvernamental, prin maximizarea acurateței predicției și reducerea efectului de

surpriză. Activitatea structurii facilitează implementarea unor măsuri preventive sau de contracarare, în raport cu evoluția factorilor de risc, precum și fundamentarea strategiilor și planurilor de acțiune în funcție de tipurile de risc din competența Comitetului Național.

Art. 7. — Structura de management al situațiilor de urgență asigură mecanismele integrate de comandă-control prin Platforma de coordonare operațională, la dispoziția președintelui Comitetului Național.

Art. 8. — Suportul logistic necesar pentru organizarea și funcționarea Centrului și crearea capacităților de reacție se asigură de către ministerele și instituțiile publice centrale reprezentate, potrivit domeniului de competență și atribuțiilor ce li se vor stabili prin planurile de operaționalizare și modernizare elaborate în acest sens.

Art. 9. — (1) Centrul funcționează în spații special amenajate, într-o locație de bază, cu independență energetică și care îndeplinește cerințele de rezistență, stabilitate, securitate și condițiile de muncă pentru personal, dotate cu mobilier și echipamente de comunicații și informatică la cele mai înalte standarde tehnice operaționale pentru asigurarea legăturii permanente cu toate componentele Sistemului Național de

Management al Situațiilor de Urgență. În situații deosebite, când centrul bază nu poate funcționa în locația de bază, activitățile specifice se vor desfășura într-un spațiu de rezervă, care va asigura aceleași condiții de spațiu, tehnice și de lucru.

(2) Aparatura și echipamentele de comunicații și informatică asigură interconectarea și interoperabilitatea cu dispeceratele și centrele operaționale/operative constituite la nivelul ministerelor și instituțiilor cu atribuții în domeniu.

Art. 10. — Finanțarea cheltuielilor materiale și de servicii și a cheltuielilor de capital ale Centrului se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul Secretariatului General al Guvernului, precum și din alte surse interne și externe, potrivit legii.

Art. 11. — În vederea reglementării modului de îndeplinire a atribuțiilor prevăzute de lege pentru gestionarea situațiilor de urgență, Platforma de coordonare operațională, cu sprijinul Centrului elaborează planuri de cooperare/acțiune, metodologii, standarde și proceduri operaționale, care se aprobă de viceprim-ministrul pentru securitate națională.

Art. 12. — Operaționalizarea Centrului se face în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 13. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul interimar al afacerilor interne,

Gabriel Oprea

p. Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Dan Manolescu,

secretar de stat

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

Șeful Cancelariei Primului-Ministru,

Vlad Ștefan Stoica

Ministrul apărării naționale,

Mircea Dușa

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 19 februarie 2014.

Nr. 117.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

